

Sygn. akt II K 620/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 listopada 2018r.

Sąd Rejonowy w Goleniowie w II Wydziale Karnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Żmijewska

Protokolant: Justyna Romańczuk

Po rozpoznaniu na rozprawie w dniu : 06 listopada 2018r sprawy **S. R.**, s. M. i J. z domu L., ur.(...) w R., karanego,

Oskarżonego o to, że:

W okresie od lutego 2015r do sierpnia 2016r oraz od grudnia 2016r do marca 2018r uchylał się od ciężącego obowiązku alimentacyjnego na rzecz K. R. i A. R., których wysokość została określona ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Goleniowie z dnia 19 stycznia 2011r sygn akt III RC 371/11 w wysokości 300zł miesięcznie na każde dziecko czym naraził ww. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych i zmusił do korzystania ze świadczeń Ośrodka Pomocy Społecznej w N..

tj. o czyn z art.209§1akk

I. uznaje oskarżonego **S. R.** za winnego tego, że w okresie od lutego 2015r do sierpnia 2016r oraz od grudnia 2016r do marca 2018r uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego na rzecz K. R. i A. R., którego wysokość została określona ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Goleniowie z dnia 19 stycznia 2011r sygn akt III RC 371/11 w wysokości 300zł miesięcznie na każde dziecko przy czym wysokość powstałych zaległości alimentacyjnych stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, czym naraził ww. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych i zmusił do korzystania ze świadczeń Ośrodka Pomocy Społecznej w N.. tj czynu kwalifikowanego z art. 209§1a k.k. i za ten czyn na podstawie art. 209 § 1a k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 627 § 1 k.p.k. oraz art. 2 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego S. R. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym wymierza opłatę w kwocie 120zł (sto dwadzieścia złotych)

Sygn akt II K 620/18

UZASADNIENIE

Na mocy ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Goleniowie w dniu 19.10.2011r w sprawie o sygn akt III RC 371/11 oskarżony zobowiązał się płacić na rzecz małoletnich córek K. R. i A. R. alimenty w kwocie po 300zł miesięcznie na rzecz każdej z nich, z góry do 30-go dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat poczynając od dnia 1 października 2011r.

Dowód : zeznania A. P. k. 63v, 22-24

kopia ugody k. 29

Pomimo nałożonego obowiązku skarżony nie wywiązywał się z niego. Wyrokiem nakazowym z dnia 27.08.2014r wydanym przez Sąd Rejonowy w Goleniowie w sprawie o sygn akt II K 521/14 S. R. został uznany za winnego tego, że w okresie od 2011r do dnia 01 czerwca 2014r w O. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku

łożenia rat alimentacyjnych na rzecz małoletnich A. R. i K. R., tj czynu kwalifikowanego z art. 209§1k.k. Za to przestępstwo została oskarżonemu wymierzona kara 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Sąd zobowiązał również oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego. Wyrok uprawomocnił się w dniu 10.09.2014r., jednak w żaden sposób nie wpłynęło to na zmianę zachowania oskarżonego.

Kolejnym wyrokiem wydanym w dniu 12 maja 2015r przez Sąd Rejonowy w Goleniowie w sprawie o sygn akt II K 126/15 S. R. został uznany za winnego tego, że w okresie od 2 czerwca 2014r do 14 stycznia 2015r w O., uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku łożenia rat alimentacyjnych na rzecz małoletnich A. R. i K. R.. Tym razem oskarżonemu została wymierzona kara 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby. Sąd wymierzył oskarżonemu również karę grzywny w kwocie 30 stawek dziennych po 20zł każda stawka i zobowiązał do wykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego. Wyrok uprawomocnił się w dniu 20.05.2015r

Postanowieniem z dnia 19 listopada 2015r (II Ko 2206/15) Sąd Rejonowy w Goleniowie, uznając karę ograniczenia wolności za niewykonaną w 17% na podstawie art. 65§1k.k.w. zarządził wobec S. R. wykonanie kary zastępczej pozbawienia wolności w wymiarze 15 dni.

Postanowieniem z dnia 18 lutego 2016r sąd zarządził natomiast wykonanie orzeczonej w sprawie o sygn akt II K 126/15 kary 3 miesięcy pozbawienia wolności albowiem oskarżony nie wywiązywał się z nałożonego na niego obowiązku łożenia rat alimentacyjnych i w żaden sposób nie interesował się losem córek. Nie nawiązał też kontaktu z kuratorem podając do korespondencji adres zamieszkania gdzie faktycznie nie przebywał.

Kara zastępcza pozbawienia wolności orzeczona w sprawie II Ko 2206/15 została przez oskarżonego odbyta w okresie od 15.08.2016r do 30.08.2016r. Następnie w okresie od 30.08.2016r do 28.11.2016r. oskarżony odbywał karę 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie. II K 126/15

Dowód : zeznania A. P. k. 63v, 22-24

karta karna k. 39-40

odpis wyroku II K. 521/14 k. 49

odpis postanowienia z 19.11.2015r k. 50-51

odpis wyroku II K. 126/15 k. 46

odpis postanowienia z 18.02.2016r k. 47-48

Kary wymierzone przez Sąd Rejonowy w Goleniowie, jak i wynikający z wyroków obowiązek nie wpłynęły w żadnym zakresie na sposób postępowania oskarżonego. Nadal nie realizował on obowiązku alimentacyjnego. Nie utrzymywał też kontaktu z córkami, nie uczestniczył w żaden sposób w ich wychowaniu. Utrzymując się z wykonywanych prac remontowo-budowlanych osiągał dochód w kwocie około 1500zł. Nawet pobyt w Zakładzie Karnym nie wpłynął na zmianę prezentowanej przez oskarżonego postawy. Skupiony na własnych potrzebach nie podjął żadnych działań mających na celu uregulowanie istniejącej zaległości jak i bieżącą realizację obowiązku alimentacyjnego.

Oskarżony w okresie od marca 2016r do maja 2016r był zgłoszony do ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą. Od lutego 2017r do maja 2017r oskarżony był zgłoszony do ubezpieczenia jako osoba bezrobotna

Oskarżony nie figuruje w ewidencji osób bezrobotnych w Powiatowym Urzędzie Pracy w G.. Został wyrejestrowany w dniu 17.05.2017r (rejestracja od 28.02.2017r) z powodu nie stawienia się w PUP w wyznaczonym terminie i nie powiadomienia w terminie do 7 dni o uzasadnionej przyczynie tego niestawiennictwa.

Prowadzona przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Goleniowie egzekucja jest bezskuteczna.

Dowód : informacja z ZUS k. 17

informacja z PUP w G. k. 5, 21

zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji k. 3, 6, 27-28

wyjaśnienia oskarżonego k. 35-36 w części, 63

A. i K. R. mieszkają z mamą i jej nową rodziną. Obie są uczennicami Szkoły Podstawowej. Ich ogólny stan zdrowia jest dobry, nie wymagają specjalistycznej opieki lekarskiej, a jedynie doraźnego podawania leków w związku ze zdiagnozowanymi (...). Wobec bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko oskarżonemu i trudnej sytuacji majątkowej matki małoletnich alimenty wypłacane są z Funduszu Alimentacyjnego.

Obecnie A. P. nie pracuje. W przeszłości chorowała – (...). Ma założoną (...). Z tego powodu została orzeczona jej niepełnosprawność w stopniu umiarkowanym. Przebywając w domu zajmuje się m.in. opieką nad dziećmi w tym najmłodszym dzieckiem pochodzącym ze związku z nowym partnerem. Otrzymuje z OPS świadczenie z programu 500+ w łącznej kwocie 1500zł. W utrzymaniu córek pomaga A. P. jej obecny partner. Dzięki temu podstawowe potrzeby córek są zaspokojone.

A. P. korzystała ze świadczeń z Ośrodka Pomocy Społecznej w N. w zakresie dożywiania (świadczenie pieniężne na zakup posiłku lub żywności), zakup opału, opłaty mieszkaniowe.

Oskarżony nie utrzymuje kontaktów z córkami, nie dzwoni do nich, nie odwiedza ich. Nie daje córkom pieniędzy ani prezentów. Nie bierze udziału w wychowaniu córek, nie interesuje się ich życiem.

Dowód : zeznania A. P. k. 22-24, 63v

Informacja z OPS k. 8-10

Decyzja OPS k. 11, 12

Oskarżony S. R. ma (...) lat. Urodził się (...) Posiada wykształcenie (...) Utrzymuje się z prac dorywczych o charakterze budowlanym uzyskując dochód w kwocie około 1500zł miesięcznie. Mieszka z kolegą w mieszkaniu (...) pokojowym. Za mieszkanie płaci 100zł. Oskarżony był uprzednio karany sędownie.

Dowód : oświadczenie oskarżonego k. 35-35v , 63

karta karna k. 39

dane osobo poznawcze k. 42

Słuchany na etapie postępowania przygotowawczego oskarżony oświadczył, iż przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż nie płacił alimentów bo nie było go na to stać. Utrzymuje się z prac dorywczych, zarobione pieniądze przeznacza na własne potrzeby.

Słuchany przed sądem ponownie wskazał, że nie stać go na spłatę alimentów, płacił tyle ile mógł.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego k. 35-36, 63

Analiza złożonych przez oskarżonego wyjaśnień wskazuje, iż nie kwestionuje on iż ciążył na nim – w okresie objętym aktem oskarżenia - obowiązek alimentacyjny, którego nie wypełniał. Brak wpłat – jak sam wskazał - wiązał się jednak z jego trudną sytuacją finansową.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim wyjaśnił on, iż nie płacił alimentów, albowiem nie miał z czego. W okresie objętym aktem oskarżenia oskarżony jak sam podał pracował, miał pieniądze na własne potrzeby ale nie starczało już na alimenty. Praca miała jednak charakter dorywczy co uniemożliwiało prowadzenie egzekucji. Niechęć oskarżonego do wykazywania otrzymywania wynagrodzenia, świadczy w ocenie Sądu o uchylaniu się przez oskarżonego od egzekucji komorniczej prowadzonej na wniosek A. P.. Wyjaśnienia oskarżonego należało zatem uznać za niewiarygodne z uwagi na ich sprzeczność z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Ustaleń faktycznych w sprawie Sąd dokonał na podstawie zeznań świadka A. P. (co do sytuacji życiowej małoletnich pozostających na jej utrzymaniu jak i sytuacji oskarżonego) oraz dokumentów w postaci kopii wyroków, zaświadczeń z Ośrodków Pomocy Społecznej, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Powiatowego Urzędu Pracy jak również dokumentów przekazanych przez komornika prowadzącego egzekucję z wniosku A. P., danych osobo-poznawczych i danych o karalności.

Sąd dał wiarę zeznaniom A. P., albowiem w zakresie uchylania się od obowiązku alimentacyjnego przez oskarżonego były one spójne i logiczne.

Nie budzą wątpliwości Sądu zeznania matki małoletnich w zakresie wskazanych przez świadka potrzeb córek, wysokości kosztów ich utrzymania oraz sytuacji materialnej, osobistej i zawodowej świadka. A. P. zeznawała spójnie i konsekwentnie przez cały okres trwania postępowania, przy pierwszym przesłuchaniu zeznając bardziej szczegółowo, co jest oczywiste zważywszy na fakt, że ponowne przesłuchanie miało miejsce pół roku po złożeniu przez świadka pierwszych zeznań. Z uwagi na powyższe Sąd uznał za wiarygodne w pełni zeznania A. P. i na ich podstawie dokonał ustalenia wskazanych faktów. Świadek w sposób racjonalny przedstawiła swoją i córek sytuację w okresie objętym aktem oskarżenia. Przyznała że nie otrzymuje na córki alimentów od ich ojca. Oświadczyła, że córki mają zaspokojone podstawowe potrzeby życiowe albowiem otrzymuje świadczenia z Funduszu Alimentacyjnego i z (...) oraz pomaga jej w tym obecny partner, który uczestniczy w kosztach ich utrzymania.

S. R. został oskarżony o to, że w okresie od lutego 2015r do sierpnia 2016r oraz od grudnia 2016r do marca 2018r uchylał się od ciężącego obowiązku alimentacyjnego na rzecz K. R. i A. R., których wysokość została określona ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Goleniowie sygn akt III RC 371/11 w wysokości 300zł miesięcznie na każde dziecko czym naraził ww. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych i zmusił do korzystania ze świadczeń Ośrodka Pomocy Społecznej w N.. tj. o czyn z art.209§1akk

Strona przedmiotowa przestępstwa stypizowanego w § 1a wyraża się w uchylaniu się od ciężącego na sprawcy wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości. Dla bytu przestępstwa z art. 209 § 1 konieczne jest również, aby łączna wysokość zaległości powstałych wskutek uchylania się od wykonania obowiązku alimentacyjnego stanowiła równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące.

Sąd podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z 9.06.1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976/7–8, poz. 86: gdzie czytamy, że „Uchylanie się od obowiązku łożenia na utrzymanie osoby uprawnionej do alimentacji zachodzi wtedy, gdy zobowiązany mając obiektywną możliwość wykonania tego obowiązku, nie dopełnia go ze złej woli” Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z 17.04.1996 r., II KRN 204/96, Prok. i Pr.-wkł. 1996/11, poz. 4: „W pojęciu «uchyla się» mieści się negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do wykonania nałożonego na nią obowiązku, który sprawia, że mimo obiektywnej możliwości jego wykonania, sprawca tego obowiązku nie wypełnia, gdyż wypełnić nie chce lub też zlekceważył obowiązek nałożony wyrokiem. Ten negatywny stosunek winien być wykazany stosownymi dowodami”.

Analizując znamię narażenia osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, należy wskazać, że chodzi o konkretne narażenie na to niebezpieczeństwo; mamy zatem do czynienia z przestępstwem skutkowym z zaniechania (a skutkiem jest właśnie to narażenie na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych). „Zakres podstawowych potrzeb życiowych nie jest pojęciem stałym i niezmiennym, lecz

zależy od konkretnych warunków społeczno-ekonomicznych i stanu świadomości społecznej na danym etapie rozwoju społeczeństwa. Im wyższy jest stopień tego rozwoju oraz przeciętny poziom życia obywateli, tym większe i bardziej różnorodne są potrzeby uznawane powszechnie za podstawowe. W szczególności staje się niezbędne nie tylko zabezpieczenie każdemu człowiekowi minimum egzystencji w postaci środków przeznaczonych na jego utrzymanie: żywności, odzieży, mieszkania itp., ale również – odpowiednio do wieku – zapewnienie mu niezbędnego wykształcenia i przygotowania zawodowego, a także możliwości korzystania z dóbr kulturalnych. [...] Fakt zaspokojenia podstawowych podstaw życiowych uprawnionego kosztem znacznego wysiłku osoby współzobowiązanej do alimentacji albo przez inne osoby, niezobowiązane, nie wyłącza ustawowego znamienia narażenia na niemożność zaspokojenia tych potrzeb" (uchwała SN z 9.06.1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976/7–8, poz. 86).

Odnosząc powyższe uwagi do rozpoznawanej sprawy wskazać należy przeprowadzone postępowanie wykazało, iż oskarżony S. R. został zobowiązany do łożenia alimentów na rzecz swoich córek na mocy ugody zawartej przez Sądem Rejonowym w Goleniowie

Jak przyznał sam oskarżony i o czym zeznała A. P. mimo ciężącego na nim obowiązku w okresie objętym aktem oskarżenia nie przekazywał on na rzecz córek jakichkolwiek pieniędzy. Nie przekazywał też pomocy rzeczowej, nie organizował opieki nad nim w czasie wolnym od szkoły.

Zaległość powstała wskutek uchylania się od wykonania obowiązku alimentacyjnego stanowiła równowartość nie mniej niż 3 świadczeń okresowych i obejmuje obecnie kwotę nie mniejszą niż 33.000zł

Wskazać należy, iż jak wynika z informacji udzielonych przez Powiatowy Urząd Pracy w G. oskarżony mimo, że nie miał stałej pracy nie szukał jej korzystając z pomocy Urzędu Pracy. Oskarżony w okresie objętym aktem oskarżenia mając możliwość zarobkowania pracował ale w taki sposób by nie było możliwym prowadzenie przez komornika egzekucji, a wymiar pracy ograniczał do uzyskania kwot potrzebnych do jego utrzymania. Całkowicie zrezygnował z formalnego zatrudnienia mając na względzie ryzyko dokonywania przez komornika potrącenia. Doprowadził też do wykreślenia go z rejestru w Powiatowym Urzędzie Pracy. Takie zachowanie oskarżonego, który jest osobą młodą, zdrową i zdolną do pracy ewidentnie wskazuje na uchylanie się przez niego od wykonania obowiązku alimentacyjnego.

Tym samym w sposób świadomy, wiedząc o ciężącym na nim zobowiązaniu oskarżony nie wypełniał go mając ku temu możliwość i przeznaczając uzyskiwane z wykonywanych prac remontowych pieniądze jedynie na potrzeby własne.

Nie mając pomocy ze strony ojca dzieci A. P. sama musiała zmierzyć się z obowiązkiem wychowania i utrzymania córek. Dzięki jej zaangażowaniu (pomimo choroby i stwierdzonej niepełnosprawności) a także przy wsparciu finansowym partnera - możliwym stało się zapewnienie córkom prawdziwego domu, jedzenia, ubrania i zabezpieczenia tego co potrzebne było do nauki.

A. P. zeznała, iż podstawowe potrzeby jej córek były w okresie objętym aktem oskarżenia zaspokojone, albowiem otrzymywała ona pomoc z Funduszu, OPS i od obecnego partnera. Oznacza to, iż gdyby nie otrzymywała ona wskazanego wsparcia, przy braku świadczenia z funduszu alimentacyjnego niepłacenie przez oskarżonego alimentów na utrzymanie małoletnich córek spowodowałoby niemożność zaspokojenia ich podstawowych potrzeb życiowych. Stwierdzenie to pochodzące A. P. koresponduje ze wskazanymi w jej zeznaniach okolicznościami dotyczącymi kosztów utrzymania córek, które z uczęszczają do szkoły, jak również zwiększonymi potrzebami związanymi z ich alergią, nie pomijając zwykłych wydatków związanych z utrzymaniem mieszkania i pokrywaniem kosztów żywienia, ubrania, wyposażenia do szkoły. Bacząc na powyższe, w ocenie Sądu, zachowanie oskarżonego naraziło jego małoletnie córki na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

W takiej sytuacji zasadnym stało się przyjęcie, iż swym zachowaniem oskarżony wypełnił znamiona czynu z art. 209 § 1a k.k. Będąc bowiem zobowiązany do zapłaty alimentów w kwocie oznaczonej w ugodzie przez okres od lutego 2015 do sierpnia 2016r oraz od grudnia 2016r do marca 2018r nie wywiązywał się z tego obowiązku mając ku temu – jako osoba zdrowa, w pełni zdolna do wykonywania pracy - możliwości i w ten sposób narażając córki na niemożność zaspokojenia ich podstawowych potrzeb, które tylko dzięki zaangażowaniu matki i pomocy jej partnera

mogły zostać zaspokojone choć w podstawowym zakresie. Obowiązek alimentacyjny jest obowiązkiem, który winien oskarżony uwzględniać przy podejmowaniu każdej kolejnej decyzji. Fakt braku satysfakcjonującego zatrudnienia nie może stanowić usprawiedliwienia i zwalniać z obowiązku podejmowania działań pozwalających na osiągnięcie dochodów umożliwiających zapłatę alimentów.

Córki K. i A., rosną, uczą się, codziennie potrzebują wsparcia w tym również finansowego. Przez zakończenie związku z ich matką i chęć ułożenia sobie nowego życia oskarżony nie może ich tego pozbawiać i zrzucić całego ciężaru utrzymania córek na A. P. i jej partnera.

W sprawie nie zaistniały okoliczności wyłączające bezprawność zarzucanego oskarżonemu czynu.

Mając na uwadze rodzaj naruszonego działaniem oskarżonego dobra, którym z mocy art. 209 § 1a k.k. jest rodzina i obowiązek opieki, a chodzi w nim o zabezpieczenie materialnych podstaw egzystencji osób dla sprawcy najbliższych oraz tych, których prawa w tym zakresie zabezpieczone są orzeczeniem sądowym, uwzględniając również rodzaj i rozmiar wyrządzonej szkody (fakt iż matka, która z uwagi na stan zdrowia ma ograniczone możliwości zarobkowe musiała samodzielnie utrzymać córki) oraz motywację jaka kierowała działaniem oskarżonego Sąd uznał iż zachowanie jego cechowała wyższa od znikomej społeczna szkodliwość.

W rozpoznawanej sprawie nie było – przewidzianych prawem – okoliczności wyłączających winę oskarżonego. Wobec powyższego zasadnym stało się przyjęcie, iż w sposób świadomy postąpił on wbrew obowiązującej normie prawnej zawartej w art. 209 § 1a k.k

Uznając oskarżonego winnym popełnienia zarzucanego mu czynu sąd uzupełnił opis czynu o ustalenia dotyczące wysokości zaległości, które stanowiły równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę kierował się wytycznymi wskazanymi w art. 53 k.k. działając tym samym według swojego uznania ale w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc jednocześnie by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając przy tym stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Czyn zarzucany oskarżonemu jest zagrożony karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2

Mając na uwadze kolejny, tym razem blisko dwu letni (z wyłączeniem okresu kiedy oskarżony przebywał w Zakładzie Karnym wykonując kary orzeczone we wcześniejszych wyrokach) okres uchylania się od wypełniania nałożonego na niego obowiązku oraz fakt, iż jest to już kolejne popełnione przez oskarżonego przestępstwo przeciwko rodzinie za uzasadnione Sąd uznał wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, a więc karę najsurowszego rodzaju, uznając iż jest to kara adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony. Na surowość kary wpłynęła przede wszystkim uprzednia karalność oskarżonego, za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. Poprzednio orzeczone kary ograniczenia czy pozbawienia wolności nie powstrzymały oskarżonego od ponownego popełnienia czynu z art. 209 k.k., zatem w ocenie Sądu jedynie kara pozbawienia wolności spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, zarówno w stosunku do oskarżonego jak i uwzględni potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Uwzględniając wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności Sąd miał obowiązek rozważenia czy w sprawie zaistniały przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania tej kary. Dokonując takiej oceny Sąd miał na uwadze, iż podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary jest to by w chwili popełnienia przestępstwa oskarżony nie był osobą karaną na karę pozbawienia wolności. Jak wynika natomiast z dokumentów zebranych w sprawie oskarżony był karany sądownie na karę pozbawienia wolności

W tej sytuacji sąd stanął na stanowisku, iż brak jest podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Oskarżony był uprzednio skazany na karę pozbawienia wolności. Karę tą odbył. Sąd nie podziela stanowiska wyrażonego w doktrynie, że zastrzeżenie zawarte w art. 69§1 k.k. to dotyczy jedynie kar jeszcze nie wykonanych.

Działając w oparciu o treść art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego – jako skazanego w sprawie z oskarżenia publicznego – koszty sądowe w tym wymierzył mu opłatę.